

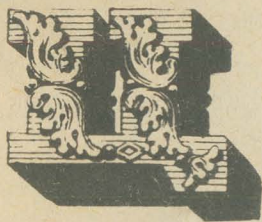
КВІТЕНЬ

ISSN 0132-4462

ДО 110-ї РІЧНИЦІ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ
ВОЛОДИМИРА ІЛІЧА ЛЕНІНА

1980

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 7 (1073)

Ціна номера 20 коп.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Новий над світом засвітився день!
Хай гопки скаче ворог біснуватий,

А світла й сили лєнінських ідей
Ніякій темній силі не здолати!

ПОЗИКИ БЕЗ ВІДДОЧІ

Люди, які прагнуть потягти те, що погано лежить, ні за яких часів повагою не користувалися. І ніхто ніколи таких не виправдовував. Але зрозуміти їхню психологію ми інколи намагаємося. Я також нерідко замислювався: на що, власне, розраховує крадія, коли збирається поціпити наші гроші або речі.

От крутіться біля вас «карманник» з улесливо-блудливими очима. Розрахунок його примітивно який: він сподівається витягти з вашої кишені гаманець і непомітно зникнути. Поки схопитеся — його вже й сліду нема, шукай вітру в полі. Або забереться до вашої хати квартирний злодій. Він теж сподівається зробити свою чорну справу і теж не залишити слідів.

Практика показує, що й тих, і тих злодюг у переважній більшості випадків такі розшуковують, і вони несуть справедливе покарання. Але все-таки кожний окремо взятий злодій сподівається на те, що саме йому якось вдасться сліди не залишити, і саме його якраз не зловлять. Тобто в даному разі ми, принаймні, можемо хоч зрозуміти, на що він розраховує, ідучи на крадіжку.

Але я, приміром, ніяк не можу осягнути психології інших крадігів, тих, котрі тягнуть наші гроші, заздалегідь знаючи, що сліди їхньої акції залишаються. Причому не просто сліди, а сліди документальні. Маю на увазі тих, кого ми надто делікатно називаємо не злодіями, а розкрадачами.

Переїдемо, однак, від теорії до практики. Ну, на що, приміром, могла розраховувати Світлана Мосійчук, яка працювала в місті Острозі рахівником-діловодом школи-інтернату, коли вирішила привласнити гроші своїх колег? А ні на що не розраховувала! Просто: якось воно буде. А тим часом, внесли, скажімо, вчителі платню за оранку своїх городів, а Світлана ті гроші — та й собі в кишеню. Так само привласнила й гроші, вторговані за свинину зі шкільного господарства. Коли ж відсутність внесених грошей було виявлено, Світлана Анатоліївна просто чкурнула з роботи. Але хіба ж утечеш надовго й далеко?

Не можу зрозуміти й Івана Олександровича Балаушка, завідувача райвідділом культури в тому ж Острозі. Те, що в нього забракло якоїсь тридцятки до зарплати, мені зрозуміло. У кого не трапляється! І те, що він вирішив ту тридцятку до зарплати позичити, теж зрозуміло. Хто не позичав! І навіть те, що позичити він вирішив не в касі взаємодопомоги і не в приятеля, а в підлеглій бухгалтерії, — це якоюсь мірою ще теж можна, як той казав, поінняти. Не зрозуміло інше. У січні Іван Олександрович узяв 30 карбованців аванс в рахунок зарплати. Але в лютому їх не віддав, натомість узяв іще сорок і знову не віддав. У листопаді добрав ще півсотні. А весь борг повернув аж десь у липні наступного року, коли вже... прийїджді ревізори зажадали.

Те, що сама бухгалтерія за власною ініціативою своєчасно не повернула з боржника грошей, пояснюється, не інакше, як високим службовим становищем І. О. Балаушка. А от чому сам Іван Олександрович, нехтуючи честю та достоїнством свого високого службового становища, не повертав боргу, волюючи тишком-нишком привласнити чужі гроші? — ось це, на звичайний здоровий глузд, пояснити годі.

У цій досить банальній історії хотів би звернути увагу на такий аспект. Уявімо собі, що той же Балаушко позичив до зарплати гроші не в підлеглій касі, а в сусіда і в обіцяний термін не віддав. Чи прийшов би він до нього вдруге позичати? Запевняю, ні! А що подумав би про нього сусід? І не лише подумав, а й іншим сусі-

дам, либонь, повідав би, що з названим громадянином треба бути обережним, бо чоловік, м'яко кажучи, не в усьому порядний. Правда ж? А от чи створилася в оточуючих подібна думка у вищеописаній історії? Широ кажучи, не певен. А чому? Хіба ж має істотне значення, кому саме не віддає людина позичені грошей: сусідові, приятелю чи бухгалтерії?

Про те, що така цілком справедлива негативна громадська опінія створюється далеко не завжди, може свідчити, зокрема, й інший факт. Ніна Мартинович працювала бухгалтером (й водночас касиром) заводом Здобунівського спеціалізованого підприємства «Південноукраїнського». Підприємство має свої дільниці та, відповідно, профспілкові організації в різних містах республіки.

І от зібрані профспілкові внески профорги чомусь не здавали на певний рахунок у Держбанк, а пересіляли поштою на ім'я Мартинович. А касирка почала ці гроші привласнювати. Спочатку потроху, а потім і не потроху. Відтак вирішила, що й гроші, одержані від робітників за путівки, можна класти не в касу, а собі в кишеню. А далі вже просто тягнула з каси заводу готівку, коли раптом хотілося повести якогось приятеля до ресторану. Одне слово, за три роки молода касирка поціпила понад десять тисяч карбованців, які належали членам профспілки.

Не про це нині мова, що злодійка, звичайно, одержала по заслугах. І не про те, що цьому

падінню значною мірою сприяла бухгалтер обкому профспілки В. В. Поліщук, котра, проводячи ревізії, не захотіла помітити крадіжки — і робила це, схоже, не лише через низьку кваліфікацію. І не про явне службове нехлюйство голови того ж обкому профспілки С. К. Шульгана. То, сказати б, окрема тема.

А зараз про інше. Разом і поруч з Ніною Мартинович працював голова завкому Михайло Семенович Подлевський. Вже хто-хто, а він мусив би поцікавитися, куди зникають профспілкові гроші; хто-хто, а він міг би звернути увагу на те, що скромна касирка розкошує в ресторанах, неначе вдова грецького мільйонера. Але не поцікавився і не звернув. Можливо, через те, що й сам, як з'ясувалося, грішив тим, що прибирав до своєї кишені гроші, внесені робітниками за путівки, видавав членам профспілки матеріальну допомогу з умовою, що половину вони повертатимуть йому. І ще дечим подібним займався. В результаті й сам привласнив близько тисячі карбованців.

Але я знову — своєї. Якби ті гроші Михайло Семенович вимантачив безпосередньо в мене, у вас, чи у ваших знайомих, то ми, запевняю, при зустрічі, принаймні, перестали б подавати йому руку або навіть відповідати на «добридень». При всій нашій з вами природженій чемності. А от коли ті самі наші з вами гроші він поціпив через профспілкову касу, то мало хто із знайомих перестав з ним вітатися. Більше того. Тільки-но справа дійшла до суду (інакше бо не могло й бути), то на підприємстві, на зборах, йому виділили громадського (кого б ви подумали?) захисника. Окремі промовці на всі лади розхвалювали його, говорили навіть про його добродієність...

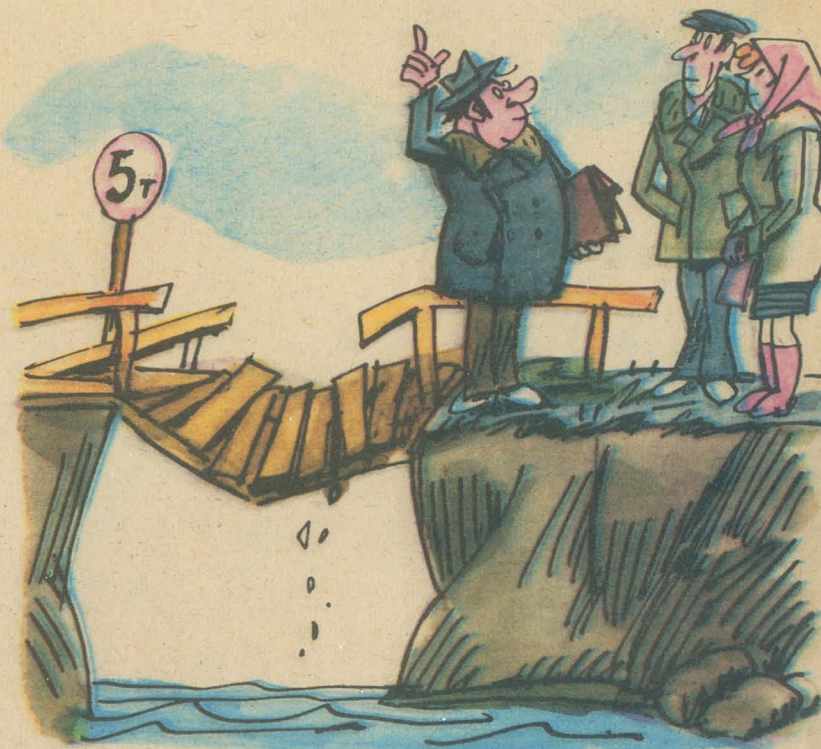
Ось це спробуйте якось собі пояснити! На здоровий глузд, звичайно.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Ровенська область.

ПРИГОДА З ГОЛОВОЮ, ЯКИЙ ЖДАВ ВКАЗІВОК ЗВЕРХУ

Малюнки В. ГЛИВЕНКА,
вірші Степана ОЛПИНІКА.

— Чом не справите місток!
Це ж бо діло ваше!
— Та немає вказівок, —
Голова наш каже.

ТЕЛЕГРАФНЕ ПЕРЦЯ АГЕНТСТВО

ЗАГАДКОВЕ ЯВИЩЕ

ХМЕЛЬНИЦЬКА область. [Кор. ТАП]. Одного весняного дня багатьом жителям села Сохуженці Ізяславського району здалося, що говорить у їхніх будинках радіо. Вони до репродукторів — тихо. Мовчать, як і раніше. Секрет загадкового явища вдалося розгадати пізніше. Виявилось, то начальник районного вузла зв'язку М. К. Седих пройхав селом автомашинною з увімкнутим на всю потужність приймачем. Дехто хотів терміново подзвонити у райвузл зв'язку і дізнатися, коли М. К. Седих буде знову проїжджати їхнім селом, але своєчасно згадав, що телефони у Сохуженцях теж не працюють.

ПОРА ЗАГОТІВЛІ ПЕНЬКІВ

ЖИТОМИРСЬКА область. [Кор. ТАП]. Радісно зустрічають прихід весни працівники Новоград-Волинського ремонтно-механічного заводу, а також дітлахи з дитячого садка № 6 та хворі терапевтичного відділення районної лікарні. Тепер аж до настання осінніх холодів вони не мерзнуть, як мерзли цієї зими через відсутність вугілля для котельні заводу.

Це вугілля дають — точніше, не дають їм — дві організації: Донецькувугілляпостачбурт і Ворошиловградвугілляпостачбурт. Перша в четвертому кварталі минулого року недодала новоград-волинцям майже половину запланованої кількості палива, а друга у першому кварталі цього року відвантажила заводській 531 тону із виділеного фонду 1495 тону. Тепер працівники заводу розпочали заготівлю пеньків у лісі. У цьому сезоні вони зобов'язалися запастись їх втричі більше, ніж торік, бо вищезазначені донбаські організації, видно по всьому, зі своїми зобов'язаннями справлятися й не думають.

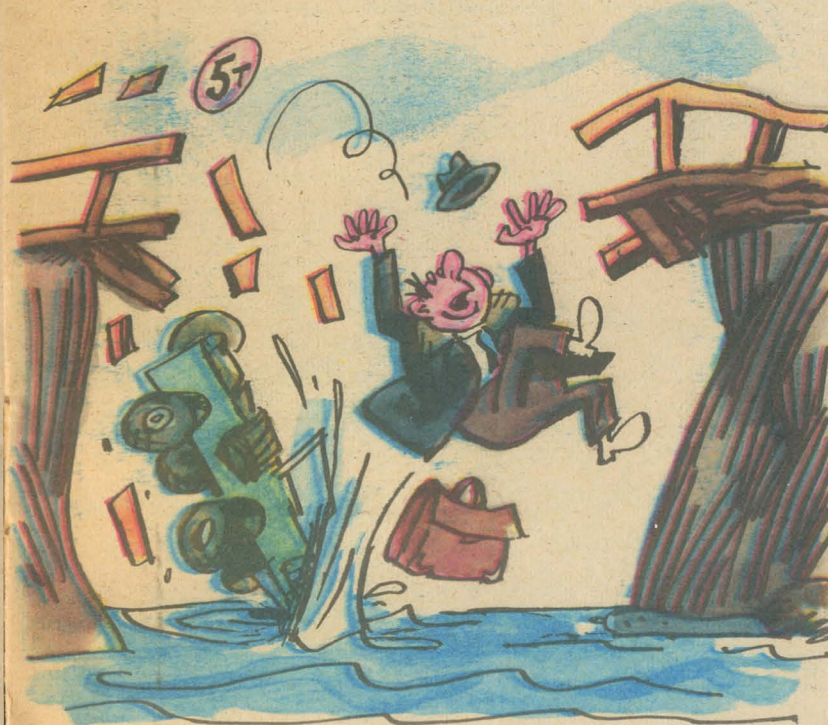
— А ви, бабусю, на вигляд така молода!

Дали перцю!

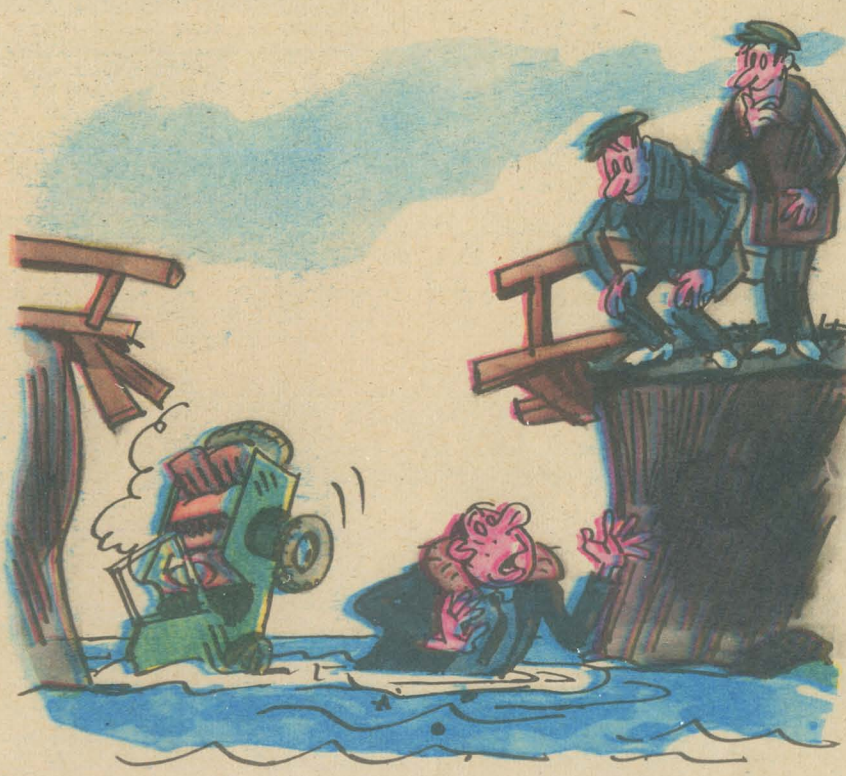
Справжні легенди ходили по Харківку про надзвичайну щедрість керівників місцевого жирового комбінату. Щоправда, пізніше виявилось, що ця щедрість була досить своєрідна: під виглядом матеріальної допомоги робітникам або фіктивних наказів про преміювання передовиків виробництва, деякі керівні працівники комбінату забирали ці гроші собі. Про це розповідалось у фейлетоні «Рятуйте! Преміюють!» (№ 24 журналу за 1979 рік).

Після виступу Перця наказом начальника Всесоюзного об'єднання «Союзмаргарин» за грубі порушення у використанні фонду матеріального заохочування та зловживання при

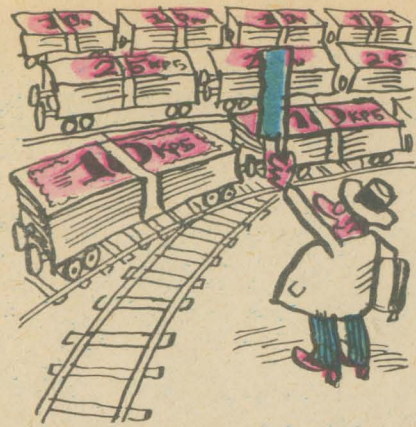
виплаті матеріальної допомоги робітникам і службовцям директоріві жирового комбінату Плехну І. Д. оголошено сувору догану, а головному бухгалтеру Грабарю І. А. — сувору догану з попередженням. Партійне бюро комбінату оголосило Плехну догану із занесенням до облікової картки, а колишньому голові завкому Власенку А. В. — сувору догану із занесенням до облікової картки. Заступника директора комбінату по капітальному будівництву Хоружого І. І. з цієї посади звільнено. Проти нього та колишніх начальників маргаринового цеху Кондратенка Г. М., Торника А. Я. порушено кримінальну справу і нині ведеться слідство.

Навесні «Газоном» він,
Газонувши сходю,
Лиш на місто взяв розгін —
шубовість у воду.

— Чом вилазиш, там сиди! —
Хтось йому гукає, —
Бо ж вилазити з води
Вказівок немає!

ВІДСТУП ВІД ТРАДИЦІЇ

Костянтин Іванович Войтицький, заступник директора Київського виробничого об'єднання «Вторчормет» з питань збуту і транспорту, готувався до виступу на авторитетній нараді за участю представників вищої інстанції. Ця обставина змушувала відповідальніше ставитися до написання доповіді, ретельно зважувати кожне слово. Особливо в тій частині, де йшлося не про успіхи. Звичайно, з одного боку, Костянтин Іванович з превеликим задоволенням обійшовся б і без цієї частини, але, з іншого, традиція є традицією: в наш час звіт без самокритики — це весілля без музик. Тому-то К. І. Войтицький терпляче і наполегливо шукав такі варіанти самокритики, щоб і вовки були ситі, і кози цілі.

«Не буду відкривати Америки, — подумав він спочатку, — скажу так, як усі кажуть: на жаль, товариші, в нашій роботі є не тільки значні успіхи, але й окремі недоліки у використанні вагонного парку».

Написавши цю фразу, Костянтин Іванович знову замислився.

«Якщо я скажу «окремі недоліки», значить, їх кілька. Як їх назвати? Що пресою устаткування працює не на повну потужність, одержаний металобрухт ми не встигаємо пакувати, накидаємо у вагони сак-так, а тому завантажують їх неповністю? Не годиться. Якби доповідь призначалася для внутрішнього вжитку, я б, звичайно, припилив би декого до ганебного стовпа тим фактом, що за дев'ять місяців ми відправили недовантаженими 461 вагон, хоч насправді для цієї кількості металобрухту 200 вагонів вистачило б з гаком. За дві з половиною сотні вкрадених у держави, нехай і тимчасово, вагонів — можна було б добряче декому з підлеглих намилишити шию. Але для вищестоячих вух така інформація не годиться».

Костянтин Іванович підвівся, прогулявся кабінетом.

«Отже, формулювання «окремі недоліки» не підходить, бо які ж вони окремі, коли сотні ваго-

нів пропадають. Про недовантаження, мабуть, взагалі, краще не згадувати. Ляпнеш щось не так, а хтось поцікавиться, куди дивиться залізниця. Доведеться розповісти, що недовантаження ми від залізничників приховуємо, оформлюючи документи на перевезення так, ніби вагони завантажені по саму зав'язку, і за цю «зав'язку» платимо сповна...»

У пам'яті заступника директора сплила чотиризначна сума, яку об'єднання сплатило залізниці за перевезення неіснуючих вантажів, але він тут же загнав цей спогад у найглухіший закуток.

ВРЯТУВАВСЯ

В село із лісу Вовк вліта:

— Де тут сховатись? —

Мурчика пита, —

— В зафермою.

— Я двох там ягняток...

— А він на тебе їх списав десятком.

— Ой, дякую! — Той буркнув

і подався.

Кіт не збрехав:
Вовчесько врятувався.

Борис ЧАМЛАЙ.

«Боронь боже, назвати її прилюдно. Відразу ж подумають: а чому це Войтицький з такою легкістю розкидається десятками тисяч карбованців? Чи не тому, що вони державні, а не з його власної кишені? Ні-ні, краще цієї теми не чіпати. Треба знайти саме «окремі недоліки»».

Проте в голову, як на зло, нічого «окремого» не лізло. Ледь подумав про завантаження і розвантаження вагонів, як перед очима постали захарашені колії, вагонні черги, а пам'ять знову послужливо підказала цифру «5,3 тисячі»: саме стільки карбованців підприємство заплатило за понаднормові простой вагонів.

«Може, спробувати одним пострілом убити двох зайців: розвеселити публіку і, в той же час, самокритикнутися?» — подумав Костянтин Іванович, пригадавши один факт. Річ у тім, що з Харківського тракторного заводу в Дарницький цех № 1 Київського об'єднання надійшло на переробку 50 вагонів металобрухту, а з цеху на ХТЗ — 36 вагонів такого ж брухту. Наче й смішно. «А що — коли не зареагують, а знову ж таки, пильніше придивляться до виробничої діяльності об'єднання і побачать, що подібні зустрічні перевезення — не окремі недоліки, а система?»

Костянтин Іванович роздратовано кинув ручку. І треба ж було комусь вигадати оцю нараду з питань раціонального використання вагонного парку та ще й зобов'язати його, Войтицького, виступити!

«Не буду самокритикуватися! — раптом вирішив він. — До дільця цю традицію! Може, ніхто нічого не знає, то навіщо ж самому голову в петлю сунути. Наголошуватиму на успіхах. Нехай краще дорікнуть несамокритичністю, аніж звинуватять у безвідповідальності».

І він заходився вкотре перечитувати ті сторінки майбутнього виступу, які переконували, що об'єднання «Вторчормет» очолюють винятково дбайливі, з високорозвинутим почуттям відповідальності товариші.

В. БОНДАРЕНКО.

море і ЧАРКА

БАЙКА

— О, скільки у мені людей перетопилось, Навіки з білим світом розлучилось! —

Знічев'я Море

Гордо похвалилось.

Підслухала це Чарка стограмова:

— Замовкни ти, калюжо безтолкова!

Що варте

Ти

В порівнянні зі мною,

Налитою горілкою міцною!

Від мене в мирні дні

Пропало більш людей, ніж на війні.

А скільки залишилося калік!?

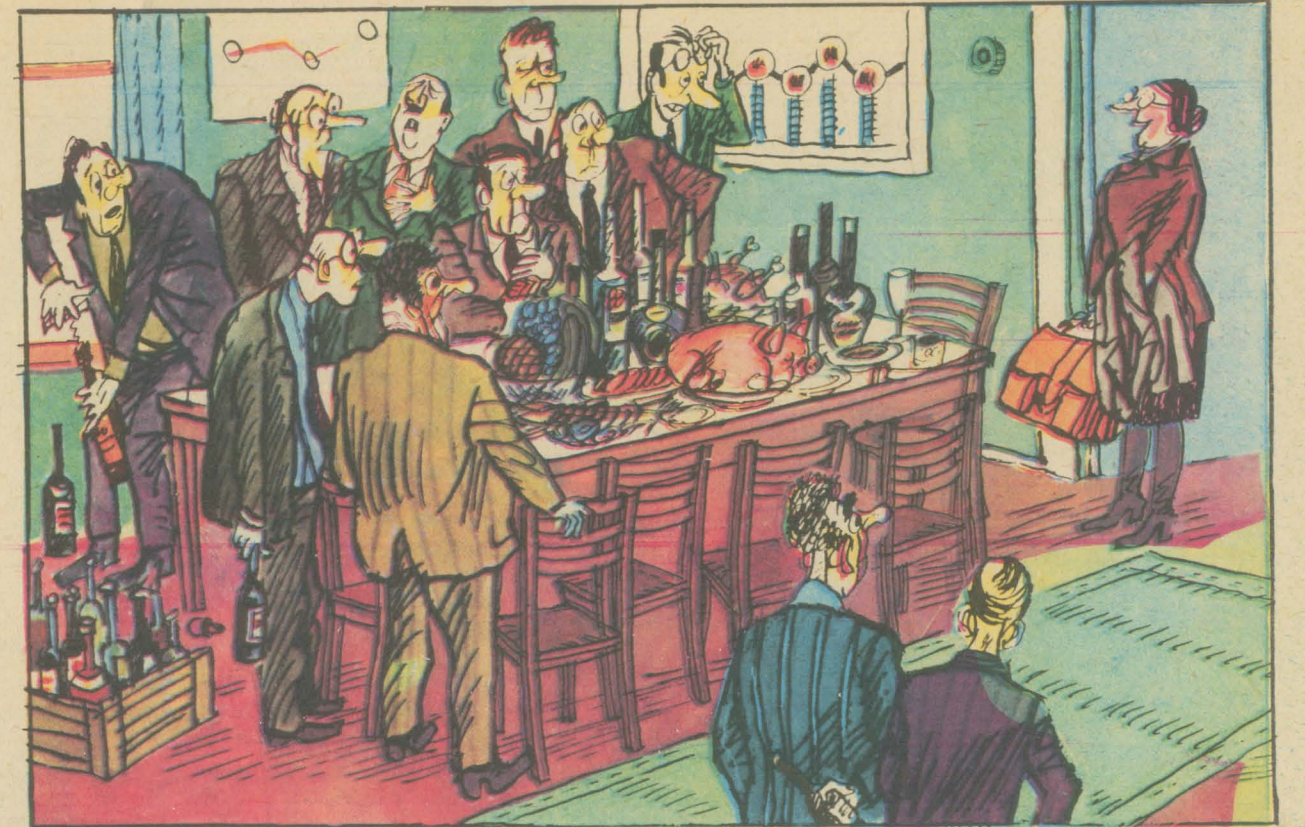
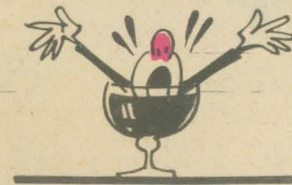
Давно вже їм згубився лік,

А скільки діточок оскротіло!

...

І грізне Море... заніміло.

Михайло ХИЖКО.

— З усього видно, що ви ждали ревізора-мужчину.

ГУМОРЕСКА

Взагалі з хуліганством погано. Шта-ні знімають.

І є де знімати. Лісок у мікрорайоні. Озон. Пенсіонери тиняються. Дихають. І молодші. Теж нерівно дихуть. Куцями лазають. У куцях якраз і граблять штани. Не всякі, а з розбором.

Один професор у ліску бігав. Підтюпцем. Мода така. Інфарктна. Біг ходою на місці. Добігався професор. Прибіг спринтером. З ліска прибіг. Без штанів. Модні такі штани. Були. Джинси називаються. Зняли! Професор у трусах прибіг.

Потім з трьох хлопців зняли. І з дівчини. Думали, що хлопець. Один втратив здоров'я. Од розчарування без штанів. І од того, що пручався. Коли з нього штани грабили.

Я сам по натурі здоровий. Но з мене не знімали. Я фізично підготовлений. Но і умовно теж. Детективи коштаю, мов тільки. Умовно детективний. Но і фізично можу зняти. Голову. Як хтось штани стягуватиме.

А якщо пройтись у лісок, думаю? На почві героїства. Пройтись, де куці. Зелені друзі. Де знімають. Може, в газету потраплю. Я его люблю, але не получається.

Спочатку йду у промтовари. — Простю джинси! — претендую. Викидають невообразиму купу. Мацаю. Якись бумажні. І нитками по живому прострочені. Нічого особливого. Я не брав би. Та коли знімають — покупаю.

Влізаю у джинси. Чешу у лісок. Ломачу заготовив. Для самонападення. Дихаю у куцах. Нерівно. Поспівав дурним голосом. Для приманки. Сонце одразу закотилося. І одразу на мене викотилися чотири шкодники.

— А почі? — питаю.
— Двісті рел! — відповідають. — Можемо загнати!

Хай за двісті ре космополіти купляють! — кажу.

— Долбак ти! — шумлять шкодники. Кидують мої джинси. На мою голову. І змиваються.

Стягаю джинси з голови, натягаю на кальсонацію і даю одпор:

— Самі ви долбаки! І штанокради! Ну їх скоро зловили. Та діло не в цьому. Обидно за легку промисловість. З одної сторони харахо, що вона випускає джинси, які не граблять. Но з другої сторони, як не граблять, то кому вони потрібні?

Андрій ПАРШКО.

М. Полтава.

Андрій КРИЖАНІВСЬКИЙ.

ЩОБ ДАЛИ ПОІСТИ

Підібраний на смітнику
Бездомний пес —
Воскрес.

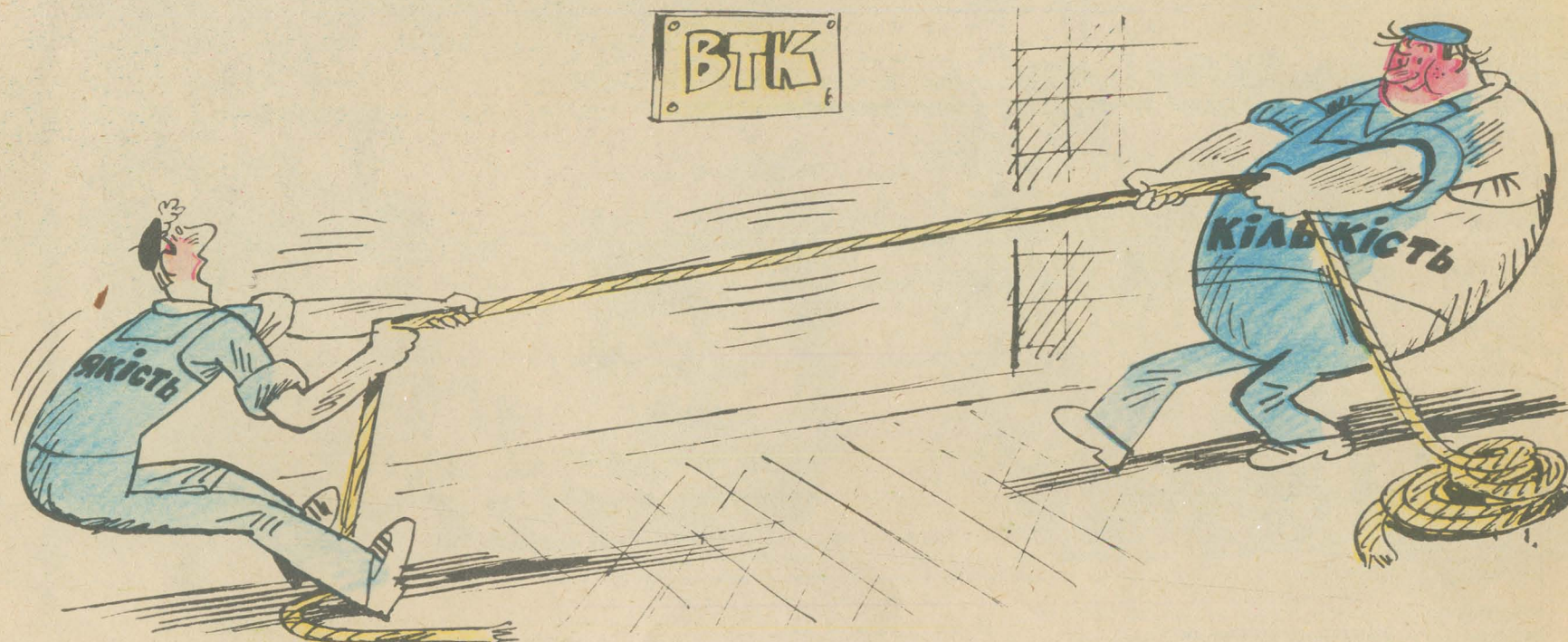
Живе у будці,
А не просто неба,
Та все погавкує,
Де треба, де й не треба.
І диво в тім просте:
Тут, хоч-не-хоч,
А треба з шкіри лізти.
Як не заробиш —
Не дадуть поісти!

Таких бездомних псів,
Що гавкають не в міру,
Ми часто чуємо
З ефіру.
Тут поговоріці місце,
Як ніде:
«Собака гавкає —
Життя іде!»

Андрій ПАРШКО.

М. Полтава.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

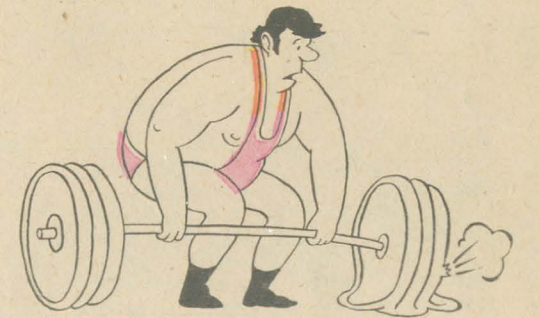

Хто — кого?

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Ти маєш рацію, лижі справді березові.

Без слів.

Мал. В. ЧМІРЬОВА

Мультим

про непідкупну секретарку

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

Мій девіз — це бути першим,
Хай там вітер, хай тепло,
Лиш отак ми перевершим
Те, що вчора вже було.

От чому аж лізу з себе
Я — Гаврило Живолют.
Кинуть клич з трибуни треба —
Першим крикну на весь рот.

Першим звично тисну ручку
Я начальству кожен раз,
Першим — миттю по получку,
Першим — влітку на Кавказ.

Навіть вдома, добре знаю,
Він зі мною — принцип мій:

Першим ложку я хапаю,
Першим — спаті біжу мерщій.

Бути першим — це чудово,
Активісту — слава й честь,
Дуже зброя в мене — слово,
Ще ж і плечі, й лікті єсть.

Першим, значить, більш
хапнути...
Чи то пак, сягнути висот.
Важко першим бути всюди,
Та на те ж я — Живолют.

Петро ПІДКОВА.

ВСЮДИ — ПЕРШИЙ

СИЛА ВОЛІ

— Як у тебе терпцю вистачає,
Щоб дивитися фільми нудні?
— Дуже просто: вони
помагають
Гартувати силу волі мені.
Іван ТРИНЯК.

НЕ ДОГОДИШ

В книзі скарг у ресторани
Запис: «Страви перепані...»
Запис нижче: «Взагалі
Дуже порції малі...»
Кухар: — Ну й життя настало:
Той не їсть... тому все мало!..
Михайло КОВАЛЬ.

ПОХВАЛИЛАСЯ...

Хвалилася Олена свасі:
— В пошані Гриць мій на Донбасі!
Портрет його в шахтарським місті
Вивішують на чільній місці...
Портрет Грицька разів чотири
Вміщали у «Вікні сатири».

Віктор УТКІН.

М. Лохвиця
Полтавської області.

ПЕДАГОГІЧНИЙ СТИМУЛ

ГУМОРЕСКА

— Ви батько Сергія Копійченка? — запитав директор школи плечистого чоловіка у тенісці, який зайшов до кабінету. Почувши ствердну відповідь, відразу ж перейшов до справи:
— Ваш син дуже відстає з математики. І я б сказав, не тільки відстає, але й виявляє до цього предмету повну апатію. Треба звичайно термінових заходів, бо становище склалося загрозливе — він може отримати двійку за рік.
— А я впевнений у протилежному: мій син любить математику, але ваша шкільна програма дуже абстрактна — вивчає якісь ікси та йгреки.

Ну, кого це може захопити? Дитину така туманність зовсім не цікавить...
— Є багато конкретних задач, — заперечив директор. — Наприклад: від пункту А до пункту Б — 1000 кілометрів. За який час поїзд приїде в Б, якщо його середня швидкість — 50 кілометрів на годину?

— Ви гадаєте, що це конкретність? Звідки, скажімо, дитині знати, куди їде поїзд — у Жмеринку чи на курорт?

Директор не здавався:
— Ось вам іде приклад: 20 гектарів колгоспного поля засіяли просом, а 30 — вівсом. Урожайність проса — 20 центнерів з гектара, а вівса — 25. Яка загальна урожайність поля?

— Ще гірше! Хіба можуть зацікавити учнів просо й овес? Вони ж, як кажуть, на бруківці вирости, де їм знати про ці сільськогосподарські культури! А я вам усе-таки доведу, що у моєї дитини є математичні здібності, і неабиякі.

Батько відчинив двері.

— Сергію, іди-но сюди!

Чубатий синьоокий хлопчина обережно зайшов до кабінету.

— Скажи нам, скільки коштує три морозива «Каштан», триста грамів зефіру, півкілограма халви, три заварних тістечка і «Празький» торт?

— П'ять карбованців сімдесят шість копійок, — не замислюючись, відповів Сергію.

— Молодець! — похвалив батько і дав синові плитку шоколаду «Цирк». — Працюйте у цьому напрямі, товаришу директор, і у вас у школі ніколи не буде учнів, які не встигають!

Олег СЕМ.

Розказують, в Ужгородському обласному музично-драматичному театрі стався такий випадок. Тільки-но головний режисер приступив до репетиції масової сцени — з піснями й танцями, — в спектаклі «Дай серцю волю, заведе в неволю», як із-за куліс

даринки стали втручатися у творчий процес? Василю Івановичу, — апелював він до директора театру, що саме нагодився, — накажіть вашому заступнику звільнити сцену!
— Не можу, — розвів руками директор, заслужений працівник культури.

Прочитавши, зітхнув:
— Господи, коли вже ми переберемося в нове приміщення!
— Мабуть, тоді, — сумно відповів В. П. Ушенко, — коли в тресті «Закарпатбуд» забудуть про «теорію Дяченка»...

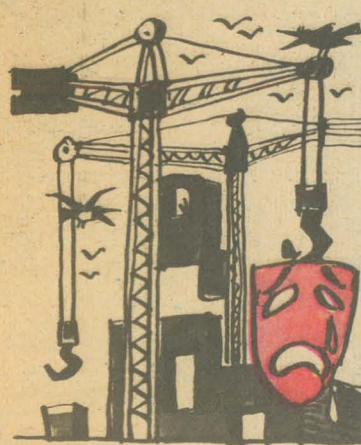
налися, що нарешті почнеться будівництво театру на 800 місць, радості їхній не було меж.
І будівництво розпочалося. Споруджувало театр будівельне управління «Житлобуд» (начальник В. П. Молдован) тресту «Закарпатбуд» (керувач М. П. Плахотник). Тоді ж і стали творитися неймовірні речі, які поступово гасили радість і надію в серцях акторів та шанувальників мистецтва. Наприклад: будівельники взяли собі за моду щороку не використовувати відпущені капіталовкладення. В 1972 році із асигнованих на будівельно-монтажні роботи 340 тисяч карбованців використали лише 74 тисячі, тобто 22,4%. Приблизно та ж цифра спостерігалася і в наступні роки. Правда, торік був невеличкий «прогрес» — використали «аж» 35% фондів. Забіглиши наперед, скажу, що на сьогодні не використано й третини асигнованих на будівництво коштів. Театр мали здати три роки тому, а зараз невідомо, коли його й здадуть.

Створювалася дивна ситуація. Громадськість, керівні органи міста й області хотіли, щоб був театр, а керуючий трестом М. П. Плахотник та його підлеглі — ніби не хотіли. Довго не могли збагнути, в чому річ. Поки аж не стала відомою «теорія Дяченка» (авторство якої, між іншим, дехто приписує т. Плахотнику). На одній із нарад заступник начальника управління виробничо-технологічної комплектації Є. Ф. Дяченко категорично заявив: «Я сумніваюся в необхідності такого театру для Ужгорода».

Очевидно, на основі цієї «теорії»

підпорядковане тресту управління комплектації й не забезпечувало своєчасно будівництво металокаркасних, арматурою та ін.

І от що цікаво: будівельників критикували в пресі, на нарадах та активах, а їм — хоч би що! То посилюються на обмаль робочих рук, то на не-

стачу будівельних матеріалів, то на щось інше. І за тим «посиланням» робили все по-своєму — уперто притримуючись «теорії Дяченка». Тобто, майже нічого не робили, чи, як було сказано в одній із критичних статей газети «Закарпатська правда»: «...по суті керівники тресту законсервували будівництво театру».

Зрештою, в Ужгороді вирішили поставити крапку в цій сумній історії. Бюро міськомкому партії оголосило комуністу В. П. Молдовану сувору

догану. Це ж саме отримав і М. П. Плахотник, а до всього, його увільнено з посади керуючого трестом.

Нині «Закарпатбуд» очолює колишній головний інженер тресту П. П. Мороз. От у нього й запитав, як же зараз справи з театром.

— Робота кипить, — оптимістично запевнив мене керуючий. — Можете глянути, там зараз виконроб Олексієнко перевіряє...

Із директором театру та його заступником ідемо на будівництво. Здалеку бовваніє шлакобетонна коробка без вікон і дверей. Гуляє вітер. Нерухомо стирчать два баштові крани. Була одинадцята година ранку, а на будові — жодної душі: ніхто не «провертає», ніде нічого не «кипіло». Не знайшли ми й виконроба В. М. Олексієнка...

Раптом заступник директора ляпнув себе по лобі.

— От, забувся!

— Що таке? — поспитали ми в один голос із Руснаком.

— Зараз же почнеться репетиція комедійного спектаклю «Сорочинський ярмарок». А там масовка — танцюристи, співаки. Треба попередити головрежа, щоб і посередній сцени не збирав докину людей, бо уже й там тріснуло, гляди же замість комедії трагедія трапиться...

Ушенко побіг. А я собі подумав: «Ой, чи не взяло, бува, нове керівництво тресту «сна озброєння» оту горезвісну «теорію Дяченка»?».

Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

Закарпатська область.

ПРОГРАВАЧ — спортсмен, який постійно зазнає невдач на змаганнях.
Т. ТРОХИМЧУК.

СЛОВНИЧОК-
ЖАРТІВНИЧОК

ПІДДУВАЛО — запасний музикант у духовому оркестрі.
СТУДЕНТ — людина, яка студить гарячий суп.
В. БОЙКО.

АВТОГРАФ — водій з благородної сім'ї.
П. ШАПОВАЛ.

ЗАЧАРОВАНИЙ — п'яний.
КРУЧА — вертка дівчина.
Л. КУРИЛОВИЧ.
ГУСАР — гусачий пастух.
ДИКА КАЧКА — дев'ятибальний шторм.
Ф. КУЗЬМИЧ.

вибіг заступник директора по будівництву Ушенко й не своїм голосом закличав:

— Що ви робите? Ідіть негайно звідси!!!

Головреж, відомий митець, народний артист республіки, настільки був шокований, що механічно перепитав:

— Куди йти?

— У правий кут сцени...
— З яких пір, — обурився тоді головний режисер, — відколи це госпо-

тури УРСР В. І. Руснак. — У нього — акт.

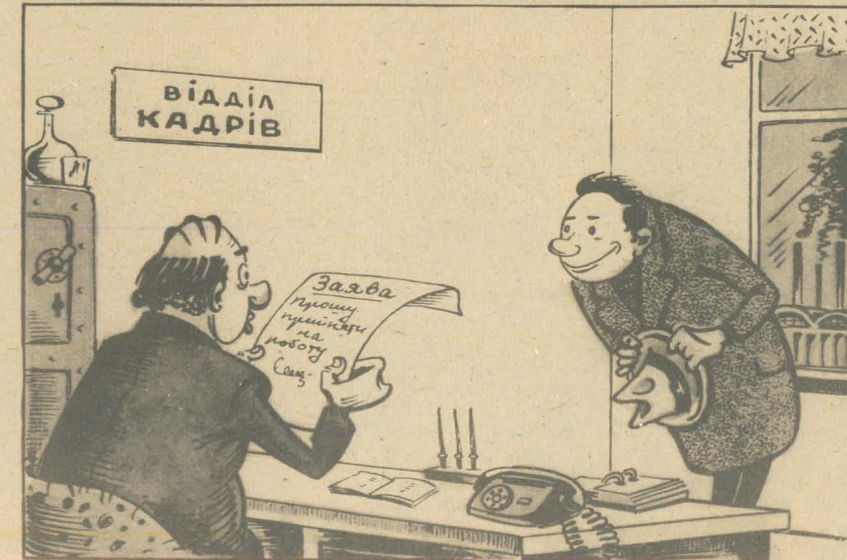
— І акт такий, — додав заступник, — що якщо ви не послухаєтеся мене, то може статися непередбачене...

Актори в паніці кинулися у протилежний кут, а режисер почав спокійно читати офіційний документ, де писалося, що частина сцени в аварійному стані, і там не можна скупчуватися, встановлювати важкі декорації, танцювати.

Тепер, шановні читачі, залишимо митця з його творчими роздумами й поцікавимося отією «теорією Дяченка», а разом і питаннями — коли ж актори не боятимуться тупнути ногою на сцені, а ужгородці по-людському дивитимуться вистави. Кажу «по-людському», бо старе приміщення на 320 місць давно вже визнане, як аварійне.

Отож, коли дев'ять років тому ужгородські служители Мельпомени діз-

Мал. А. ВОРДУНІСА

— А що ви умієте робити?
— Я вмію добре підтакувати керівництву.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

«Нашого директора Корецького мішколгоспного об'єднання по виробництву яловичини, що на Ровенщині, Демчука П. А. ніхто не може назвати кабінетним працівником, бо коли до нього не прийде, в кабінеті його не застанеш. Де зазвичай він може бути, тільки не в об'єднанні. Оді, приміром, не раз бачили, коли він службовим автотранспортом гасав у приватних справах, інші стверджують, що найчастіше його можна знайти на будівництві будинку... для свого сина. А треті запевняють, що на власні очі бачили, коли Демчук продавав крадений шифер», — так писали у своєму листі до редакції робітники цього об'єднання.

Як повідомив секретар райкому партії В. Павлець, Демчук зловживав службовим становищем, привласнював матеріальні цінності, використовував автотранспорт об'єднання в особистих цілях. Так, зокрема, Демчук оформив фіктивний наряд на підставних осіб, на нібито виконані роботи, і гроші привласнив. Привласнив він і 125 листів шиферу, що залишилися після перекриття корівника, продав їх, а гроші забрав собі. Під час будівництва будинку для сина Демчук неодноразово використовував службовий автотранспорт для підвезення води та будівельних матеріалів.

За зловживання службовим становищем, привласнення державного майна рішенням бюро райкому партії Демчука П. А. з членів КПРС виключено.

Народний суд Корецького району засудив Демчука П. А. на 3 роки позбавлення волі з конфіскацією майна.

ЛІТЕРАТУРНІ ПАРОДІЇ

СЮЖЕТ І БЮДЖЕТ

Завжди він вибирає такий сюжет, який поповнив би його бюджет. (Степан БАНДУРЕНКО, збірка «БЕРЕЗОВІ ПРИПАРКИ», 1968 р.)

— А я розшукую такий сюжет, яким би міг поповнити свій бюджет. (Валерій ОЛЕВСЬКИЙ, кварталник «ПОЕЗІЯ», № 2, 1978 р.)

Коли щось сам вигадує поет, все гроші позичає — не секрет. А лиш позичить в когось він сюжет — відразу свій поповнює бюджет.

НІ ВВІ СНІ, НІ НАЯВУ

Куц кропиви старої гукає із городу:

— Оце така халепа. А хлопці-гумористи (які там гумористи? дешеві хохмачі!)

Мене в борщі полощать, як дуже хочуть їсти. (Микола СОМ, збірка «Б'Ю ЧОЛОМ», «МОЛОДЬ», 1978 р.)

Ще й досі запевняють, що є в нас гумористи.

Хіба то гумористи! Дешеві хохмачі! Писать вони не вміють. А тільки просять їсти,

А так, як і всім іншим, давай і їм харчі.

Я гумористів справжніх ще не стрічав ні разу.

Не бачив їх ніколи ні в сні, ні наяву. Хай лірики вживають (бо заслужили) м'ясо,

А хлопці-гумористи жують хай кропиву.

Віталій ГУНЬКО.

Художній керівник колективу «Боевой карандаш», заслужений діяч мистецтва РРФСР І. С. АСТАПОВ.

Дружній шарж
М. ВІЛОМЛИНСЬКОГО

— ТОЛЬКО ПОПРОБУЙТЕ НЕ ПРИНЯТЬ МОЄГО СЫНА!

Коль лев силен, пусть глупо чадо.
С таким отцом ума не надо.

Боевой Карандаш

Напередодні Першотравневих свят до мене в гості завітав широко популярний у Ленінграді «Боевой карандаш», з яким «Перець» підтримує давні творчі й дружні зв'язки.

В «Боевом карандаше»

згуртовані кращі сили художників-карикуристів славного міста на Неві, котрі своїми гострими, дотепними малюнками ведуть, як то мовиться, рукопашний бій з бюрократами, п'яницями, голомотяпа-

ми, казнокрадами, бракороба-ми, прогульниками та іншими негативними типами.

Знайомтесь, будь ласка, з добірною карикатурного побратима і гостя — «Боевого карандаша».

— Я эти правила знаю как свои пять пальцев!..

Здесь по всему видно, что нынче Обед прожدهшь ты целый век. Кто не заказывал графинчик, Тот для него не человек!

В зайчишке дух взмыгнул, когда разнесся слух, Что испустил свирепый тигр дух. И заяц наш, короткий выбрав путь, Бесстрашно прискакал, чтоб тигра критикнуть.

Вот так иной открыто критикует, Когда уже ничем он не рискует.

Твердя одну и ту же фразу, Он не решит вопроса сразу. Пообиваешь год пороги, А через год откажешь ноги!

Комната матери

И... „ребенка“

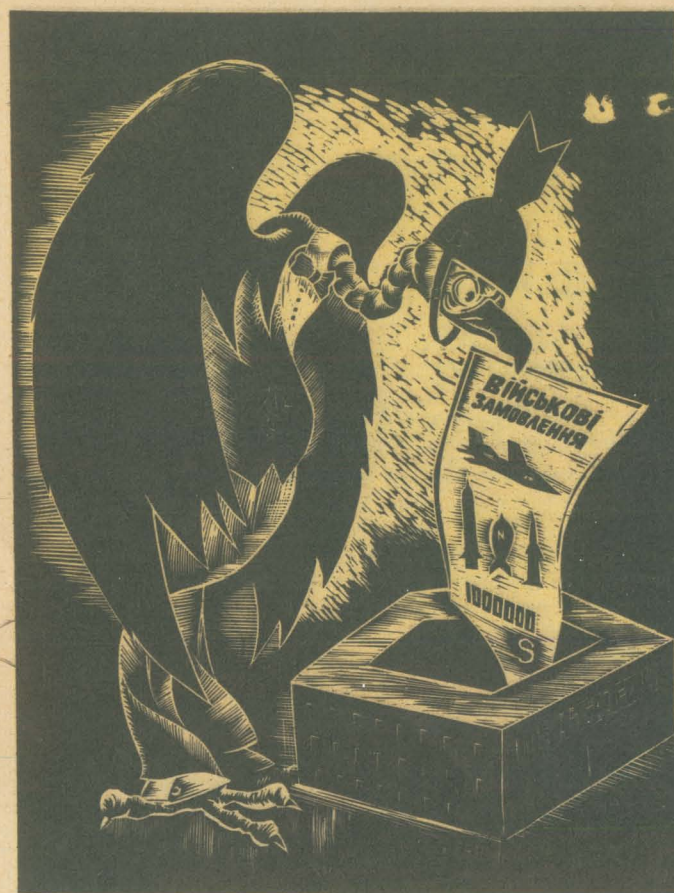

Зайдет разговор о морали — Он в грязь не ударит лицом... Но все-таки нам не пора ли Назвать подлеца подлецом!!

На стройке или в цехе выпивала С утра ждет только этого сигнала. У пьяницы — рабочий день короткий: В одиннадцать уходит он за водкой.

Мал. М. ЛИТВИНА

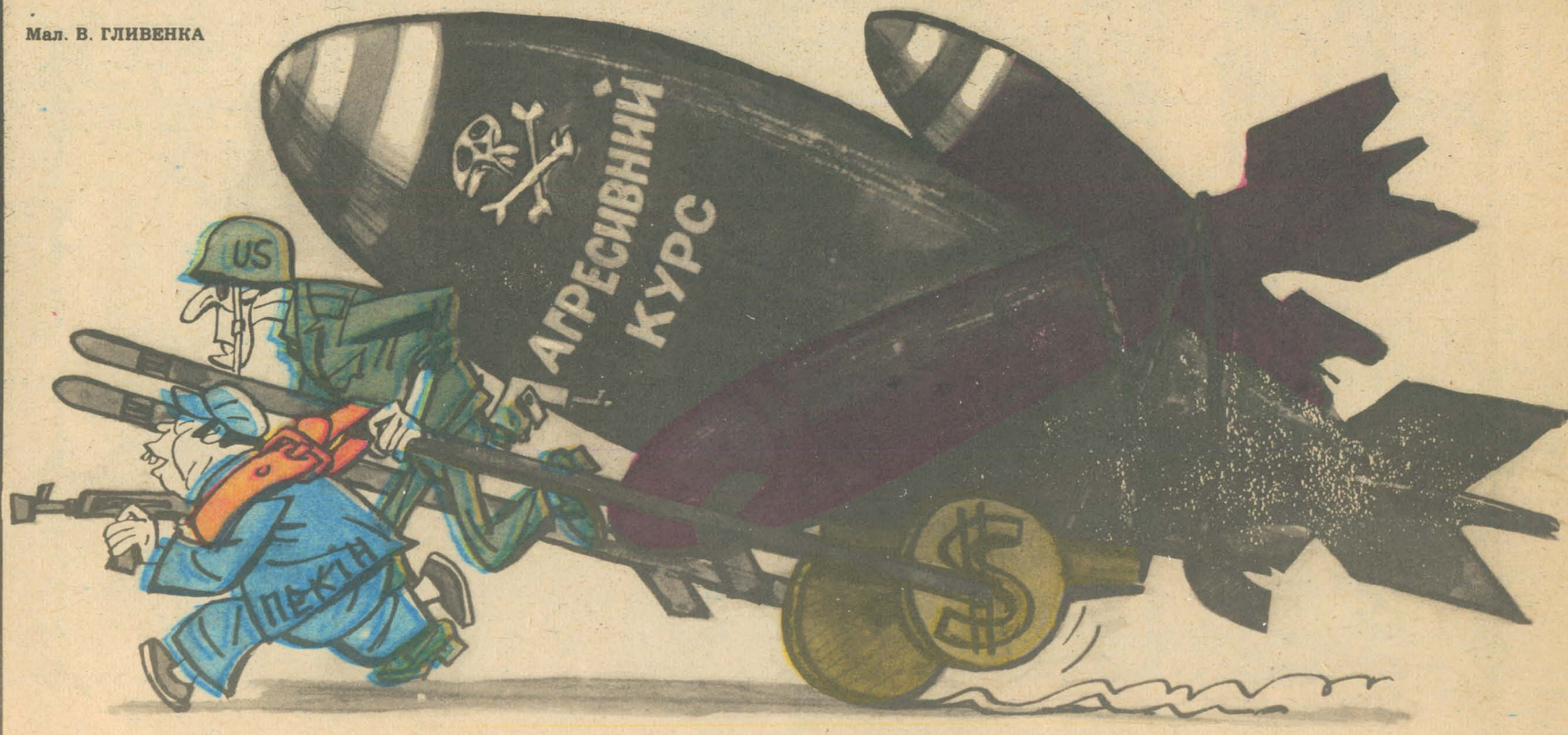

Годівниця яструбів.

НЕ ПОМІТИЛИ

Молодий перукар Г. Ларсен зі шведського міста Мальме невдовзі після одруження одержав такою листа від податкового інспектора: «Читаючи вашу податкову декларацію, я не помітив у ній майна вашої молодшої дружини». На що Ларсен відповів: «Я теж його не помітив».

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Пристібний.

Арт БУХВАЛЬД

ВИГІДНЕ РОЗМІЩЕННЯ КАПІТАЛУ

Через невизначеність економічного становища кожен американець на будь-яку покупку дивиться як на вигідне розміщення капіталу. Моя дружина — не виняток. Кілька днів тому вона принесла східної роботи килимки завбільшки як поштова марка.

— Як тобі подобається моя нова покупка! — поцікавилася дружина.

— Чудова. Але для чого вона тобі!

— Це просто фантастична покупка! — У скільки вона тобі обійшлася!

— У шістсот доларів.

— І ти заплатила шістсот доларів за такий килимку!

— Це дуже вигідний вклад капіталу. Три роки тому Ліз Стівенс килимку на зразок цього купила за чотириста доларів, а тепер він коштує три тисячі!

— Ти переконувала мене, що обідній стіл, придбаний тобою п'ять років тому за вісімсот доларів, теж «вигідний вклад капіталу».

— А воно такі ж так. Тепер такі столи продаються по ціні чотирьох тисяч доларів.

— Прекрасно! Давай продамо його!

— Ти з глузду з'їхав! — вигукнула вона. — Нащо нам розставатися з нашим столом!

— Так що ж то за вигідний вклад капіталу, якщо ми не збираємося продавати саме для цього й придбану річ! Маю на увазі танок і твій килимку східної роботи.

— Чим довше у нас будуть ці речі, тим дорожче вони коштуватимуть. Ми не розстанемося з ними доти, поки в нас не буде потреби в грошах.

— Гаразд, але коли така година настане, гроші потрібні будуть усім, і знайти покупця нам просто не вдасться!

— Продавець магазину запевня

мене, що візьме у нас килимку, якщо нам спаде на думку продати його.

— Продавці завжди так кажуть. Те ж саме твердять агенти по торгівлі виробами мистецтва і ювеліри. Але чи ти пробувала коли-небудь збути цим людям придбану у них річ!

Однемо мої слова до дружини являю не доводили.

— Якщо хочеш знати правду, — заявила вона мені, — я вважаю за краще мати в себе маленький східний килимку, вартість якого буде зростати з кожним роком, а не великий палац, який через десять років доведеться викинути. Майже кожна річ у нашій домі коштує тепер у п'ять разів більше, ніж ми за платили за неї.

— То давай продамо все, візьмемо грошенята й дременемо заїдси! Саме так роблять люди, які знають толк у розміщенні капіталу, — запропонував я.

— Ні за що в світі! При нинішніх темпах інфляції єдиний захист од неї — це вкладати гроші в хороші речі.

Я зателефонував Джорджу, чоловікові Ліз Стівенс.

— Ти хочеш придбати килимку східної роботи ціною шістсот доларів за тисячу!

— Ні, — відказав він. — Але я можу запропонувати тобі за чотириста доларів килим, який вартий три тисячі.

— Так і знав, — сказав я і повісив трубку.

Я увівся на софу, за яку свого часу ми заплатили триста доларів і яка тепер коштувала тисячу доларів, і задумався над тим, де дістати грошей, щоб оплатити рахунок за газ.

«Інтернешнл геральд трібюн», Париж.

Усе частіше нині заходить мова про дефіцит робочих рук у різноманітних галузях. Мовляв, на будову йдуть неохоче: спробуй, попрацюй взимку на морозі та на вітрі. І до верстата не велими поспішають: малопрестижно й не романтично.

І все-таки життя свідчить: є, є ще благословенні місця, куди прагне дехто, навіть знехтувавши дипломом про вищу освіту і кар'єрою за спеціальністю. Місця, де гостро відчуваєш свою загальну вагу і владу, формально влади ніби й не маючи.

Бо всі, хто сидить за кермом, воліють мчати швидко і без зупинок. А їхні «Ладії», «ГАЗи» і «КамАЗи» не можуть і метра проїхати без живильної вологи — пального й мастила. А ці нафтопродукти, котрі журналісти недаремно величають «рідким золотом», зосереджені в чіпких руках працівників (рідше — працівників) автозаправних станцій, теж не без підстави прозваних королями (рідше — королями) бензоколонки.

Отже, водії нетерпляче сигналять, благально тягнуть руки з талонами у віконечко, за яким біля пульта вона (рідше — він), величній, владній й нервовій, звернувши дивляться на всю цю масу водіїв особистих і державних авто, які й кроку не можуть проїхати без їхньої милості. І деякі королеви (королі) можуть запросто дозволити собі недолити літр — півтора, а то й більше в бак машини, віддати перевагу хрумким асигнаціям перед державними талонами або затіяти ще складніші махінації.

Усе це не просто роздуми, а інформація, почерпнута з бесід із водіями, спостереження, підтверджені численними фактами. Лише за неповні два роки оперативні працівники після вибіркового перевірок викрили 25 заправників Донецької нафтобази АЗС, які продавали бензин за готівку. Крім того, у них виявили лишки талонів майже на 20 тисяч літрів бензину. Причому заправники Шульцева, Абалешева, Боженко, Пономарьова попадалися «на гарячому» дівчі. Думайте, Л. О. Складаров — директор Донецької нафтобази АЗС, у віданні котрої — усі автозаправки міста, — суворо покарав порушників, щоб іншим наука була? Анітрохи. Заплативши за рішенням товариського суду незначні штрафи, попрацювавши трошки на посадах ледь нижчих, спіймані за ру-

ку шахраї залишилися на своїх місцях, а Пономарьова навіть виконує обов'язки старої заправниці на АЗС № 3.

— Це ж треба знайти людину на таку відповідальну посаду, — скажуть керівники нафтобази. — З липня шукаємо — і ніяк. Це твердження важко слухати без посмішки. Адже на заправних станціях, як ми вже говорили, прагнуть працювати не тільки спеціалісти. Серед заправників — зоотехнік, технік-будівельник, чотири бухгалтерів, чотири товарознавці, три плановики і т. п. А інженер-будівельник Б. А. Гольберг, котрий працював начальником цеху на заводі «Буддеталь» тресту «Донецькільбуд», з задоволенням залишив керівний пост і перекваліфікувався на простого заправника.

Працюють усі ці бухгалтери, товарознавці та інженери на автозаправках і, судячи з усього, найближчим людям радять. Адже серед нечисленного колективу королев (і королів) бензоколонки більш як двадцять зв'язано найтіснішими родинними узами. І, звичайно ж, одне одного скривдити не дають. Спробуй хтось із керівників сказати на профспілкових або виробничих зборах, що той чи інший заправник знову порушив, — громадська думка буде зовсім не на боці керівника. Ну, хіба осудиш рідну дружину або двоюрідного брата, якого сам же влаштував при пальному?..

Ну, а що ж сам директор — Л. О. Складаров, призначений на цей відповідальний пост три роки тому? Скажемо відразу: господарство і колектив дісталися Леоніду Олексійовичу непрості. Колишній директор — В. І. Сіромаха, — місце якого зайняв Складаров, за зловживання по службі був засуджений до позбавлення волі. І, природно, зловживання керівника відбилися на діяльності великого і складного господарства, в якому зосереджено матеріальні цінності на сотні тисяч карбованців. І, треба сказати, керівники

Незамінні «КОРОЛЕВИ»

Донецького товаро-транспортного управління Головнафтозбуту УРСР, призначаючи Складарова директором, вірили: він наведе тут порядок.

Та, як ми вже знаємо, Леонід Олексійович не поспішав оголошувати хапугам непримиренну війну. Не поспішав і кінчати з сімейністю та круговою порукою. Директор вибрав шлях найменшого опору, не заохотив уступати в конфлікт із підлеглими: хай усе йде так, як і йшло. Знов на гарячі місця при пальному приймалися брати, невістки, племінники тощо. Знову королеви бензоколонки приводила в трепет тільки поява працівників міліції, та аж ніяк не своїх безпосередніх керівників. Знали королеви: свої не помітять, а як і помітять — промовчать.

Втім, мовчав Складаров і тоді, коли люди у формі вказували йому на часті порушення. Працівники міліції у відповідь на численні скарги водіїв не раз ловили працівників АЗС на торгівлі бензином за готівку. Та директор не реагував на інформацію органів міліції доти, доки відділ боротьби з розкраданнями соціалістичної власності не послав офіційного листа начальнику управління Головнафтозбуту УРСР Д. М. Максуюву. Тільки після цього Складаров розпорядився роззосередити заправників з цієї по інших бензоколонках. Правда, скривджено знову не було нікого: старша заправниця Цибульникова одержала таку ж посаду, тільки тепер на АЗС № 9.

Відчуваючи таке ніжне до себе ставлення, королеви і королі перестають соромитися. Захотів, скажімо, директор іншої Донецької нафтобази

Г. Г. Тарасенко вкрасти лишки пального й реалізувати їх — і помічників-союзників у нього виявилось хоч відбавляй. Так що перед судом стала ціла група: крім Тарасенка — старший заправник АЗС № 11 Костенко, комірниця нафтобази АЗС Орлова; заправниці Алексеевко і Слюсарева.

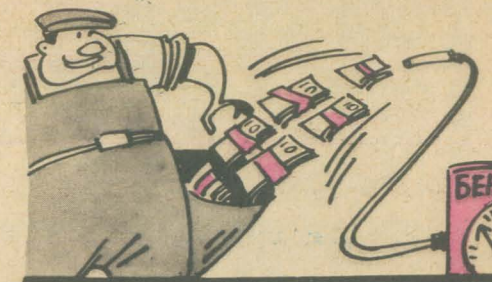
Про рівень збереження цінностей на нафтобазі АЗС говорить і такий факт: близький знайомий комірниця Г. І. Чорнобай — В. В. Карпенко — зумів украсти талонів на бензин на... 60 тисяч карбованців.

Проте це, так би мовити, факти кричущі. А скільки випадків щоденних, рядових, які, повторюючись і множачись, складаються у відчутні збитки для держави і приватного автовласника. Скажімо, через несправності (невільні чи вільні?) паливно-роздавальних колонок багато разів встановлювалися факти недоливу бензину від 300 до 1500 мілілітрів на кожні 50 літрів. А якщо за місяць цих літрів проходить сотні тисяч?

На лічильниках деяких колонок нема запобіжного скла. І практика показує, що при певній спритності рук можна вільно підкрутити цифри в зручний для себе бік. На АЗС № 14, де відпускають бензин за готівку, на колонках по видачі бензину АІ-93 та А-76 було виявлено кустарно виготовлені пристосування, з допомогою яких можна відключити лічильники. Зняли лишки. Нестача пального була на суму 2550 карбованців.

Несправною була апаратура на АЗС № 1, 5, 15 та інших. І, мабуть, не варто цьому дивуватися. Таке вже ставлення до цього важливого господарства у Л. О. Складарова. Досить сказати, що до недавнього часу метрологом, в обов'язки якого входив контроль за вимірювальним господарством та обладнанням АЗС, тут працював колишній директор нафтобази Сіромаха, котрий зовсім недавно відбув строк покарання.

Перелік фактів можна продовжити. Та чи потрібно? Адже про них і так чудово знають у Донецькому товаро-транспортному управлінні Головнафтозбуту УРСР. Не раз органи внутрішніх справ писали начальнику управління Д. М. Максуюву доповідні, не раз місцеві газети публікували фейлетони, кореспонденції і статті про зростання кількості крадіжок на Донецькій нафтоба-

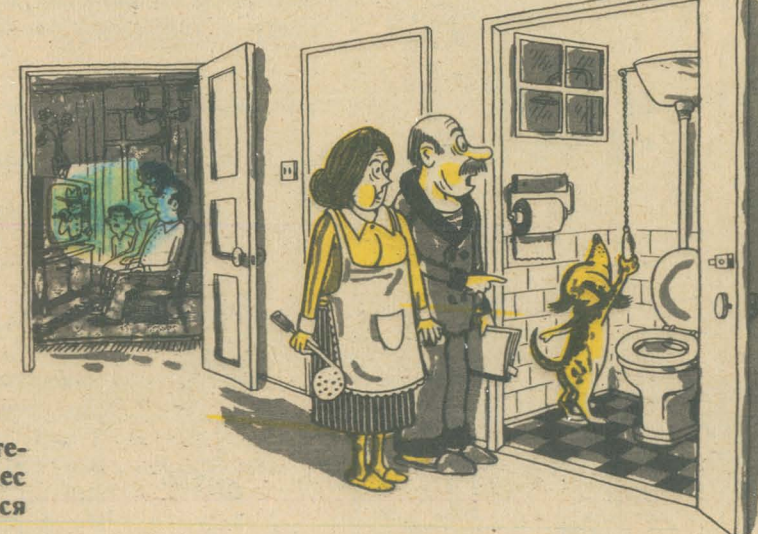

зі АЗС, про моральний клімат, що панує там. Але тов. Максуюв не поспішає втручатися, наводити порядок на підвідомчій нафтобазі. Може, також вважає, що злодійкуваті «королеви» і «королі» й ті, хто їм потурає, — незамінні?

М. КРОШИН.

м. Донецьк.

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

— Через цей телевізор навіть пес перестав проситися на прогулянку.

ДОБРА СПРАВА

Неля цілий день вештається з кутка в кутку, не знаючи, чим би його зайняти. Поглянула на неї мама, похитала головою і каже:
— Запам'ятай, доню, кожна людина

повинна зробити за день щось корисне. Ось ти, до прикладу, що доброго сьогодні зробила?
— Добре поспідала! — відповіла Неля.

Ігор СІЧОВИК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

НА СТАДІОНІ

На зеленім стадіоні
Грають хлопчики в футбол.
Найспритніший з них —

Тарасик —
Забиває перший гол.
— Посилай до пари швидше! —
Закричали глядачі.
Але він їх не послунав
І забив... аж три м'ячі.

Дмитро МЕГЕЛИК.

Загадка Перченятка ЧОГО ЗЛЯКАВСЯ СНІГ?

Ще вранці березневий сніг
Рипів так лунко під ногами,
А вже опівдні він... побіг
Кудись лякливими
струмками!
І стало значно менше снігу...
Чого злякався він?
(Пити!?)
Євгенія КАРАМІНА,
Микола РОЗУМНИЙ.

Горіх

Сашко і Юрко повертались з колгоспного садка додому.
— Горіх! — зупиняється раптом Сашко й показує рукою на стежку.

А Юрко хап горіха рукою.
Сашко кричить: віддай, бо це я перший побачив, Юрко й не думає: хто його перший підняв, хто? Стали й сперечаються.
Тут іде дядько Федько. В нього з пазухи виглядає сивий голуб.

— А що тут у вас, хлопці? — запитує він.
Вони й оповідають, як знайшли на стежці горіха, як один побачив, а другий швиденько підняв.
Дядько Федько сміється й запитує:
— Не можете поділитися?
— Не можемо, — відповідають хлопці.
— А давайте-но горіха сюди: я вас помирю, — узяв, роздушив і каже: — Це тобі, Сашко, за те, що ти перший побачив, — і простягнув йому половинку шкаралущі. — А це тобі, Юрку, за те, що ти підняв, — і віддав йому другу половинку шкаралущі. — Зеренце повинно б належати мені за те, що я вас помирих, та ліпше ми віддамо його голубові. Він птаха слабкий і горіха не роздавить, хоча б і знайшов.

Хлопці не встигли щось сказати, як сивий голуб здзьобав зеренце з дядькової долоні.

Борис ХАРЧУК.

ХТО НЕ ХОЧЕ ГАРТУВАТИСЬ

Подаровано на свято
Гнату гарний автомат.
А Петрусь кепкує з Гната:
— Ну, який же ти солдат?
Не встаєш ти вранці рано,
Ждеш, щоб хтось тебе збудив,
Заховався за диваном
Від холодної води.
Хто не хоче гартуватись,
Все ховається в кутку,
Тих не те що у солдати —
Не беруть і в дитсадок!

Марія ЧЕПУРНА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ПОМИЛА

— Із немитими руками
Не підходь до книжечок!
— Я помила руки, мамо:
Глянь, у плямах рушничок.

Ольга МІЗЮК.

ВОВЧЕ БЛАГОРОДСТВО

Що Вовк лихий — не хоче Засєч слухать,
Всім звірям просторікує одне:
— Вовк добрий: відірвав мені лиш вуха,
А міг би й розпанхати мене!

МОЛИТВА

— Зроби, боже, щоб Афона
У цеху зостався:
На Афониному фоні
Все ж я виділявся...

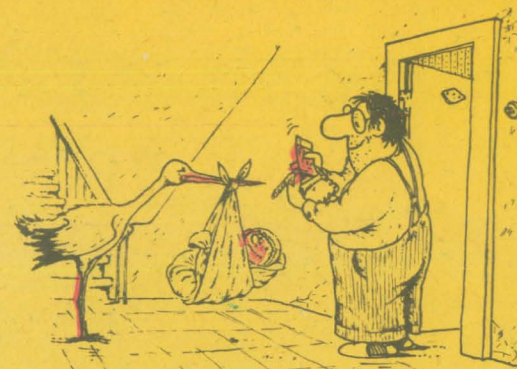
ВВІЧЛИВИЙ

— У нас голова був занадто вже ввічливий,
Усіх величав, було, з кожним — на «ви».
До дідуся, до бабусі, до дівчини
Щире звертання було в голови:
— Вікину!
— Віжену!
— Вішпурну!
— Ви...
Поки самого зняли з голови.

Віталій ШМИГОЛЬ.

Мал. Ю. КОСОВУКІНА

Без слів.

«РЕЧОВИНА № 1», ГОРОХ І СТИНА

У цій історії фігурують: «речовина № 1», горох і стіна.
«Речовиною № 1» учні називають воду, яка відіграє велику роль у житті людства.

А частина людства, яка працює на Лозівському ковальсько-механічному заводі і в житті якої «речовина № 1» теж відіграє велику роль, ділиться на «горох» і на «стіну».

«Горохом» себе називають робітники та інженерно-технічний персонал. А «стіною» той же персонал називає адміністрацію та завком.

Давно уже на всіх зборах, конференціях та інших зустрічах із адміністрацією, парткомом і завкомом робітники в один голос вимагають:
— Дайте напиться!

Вода на заводі є, але з такою величезною домішкою заліза, що пити її не можна. Вона тухла, іржава.

У цехах стоять автомати газованої води, але майже всі зіпсовані. Та автомати воду не очищають. А з газом тухла вода ще тухліша.

У душових вода або іржава, або кольору розведеного чорнила: ні для миття, ні для пиття.

На попередніх зборах, конференціях і зустрічах адміністрація обіцяла дати хорошу воду. Називала різні строки. Але все залишається по-старому: чиста вода — на папері: у пунктах колективного договору та в наказах депутатам.

Тухла вода — в цехах.
А «горох» і «стіна» взаємодіють, як у відомій приказці...

КУКСА, ВОЛОДЧЕНКО та ін.
[96 підписів].

м. Лозова
Харківської області.

МАЙЖЕ ПРИКАЗКИ

- Невтомний лежень: спить без обмежень.
- Де важко, не впрягався, тож на інших покладався.
- Заменитість: борода кучерява і руда.
- Покохала старигана, бо... пенсія непогана.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

Підродки чужацькі

ДІЗНАВСЯ

Два сусіди копають кожен свій город. От один і питає у другого:
— Сусіде, а чому це ви оцей камінь викинули на мій город?
— А звідки ви дізнались, що то я?
— Як звідки? Бо я цей самий камінь вчора на ваш город викинув.

ЗАВБАЧЛИВА БАБУСЯ

Бабуся постійно вживає всілякі ліки. Одного разу онук і питає:
— Бабусю, що у вас болить?
— Та нічого, — відповідає та.
— А навіщо ж ви їх вживаєте?
— Нащо ж добро має пропадати.

Повідомив О. СОРОКІН
з м. Ізюма
Харківської області.

СВІЙ НЕ ВТЕЧЕ

Йде чоловік додому, а назустріч йому ледь ноги тягне п'яний сусід.
— Ти куди це серед ночі? — запитує здивовано.
— Туди...
— Давай я тебе краще додому відведу.

Приходять до хати, постукали у вікно і чекають. Аж тут дружина враз стала на порозі та як уперіщить кілком тверезого.

— Завіщо ж! — зойкнув сусід.
— Нічого! — кричить розгнівана жінка. — Свій нікуди не втече.
Повідомив М. БІДА
з м. Генічеська, Херсонської області.

ЗНОВУ БІДА

— Ну, як ваші нові сусіди по квартирі? Кращі від попередніх?
— Та де там. Ті, було, як балакали, то аж вуха боліли. А ці балакають пошепки. Прислухаєшся, прислухаєшся, аж серце стає.

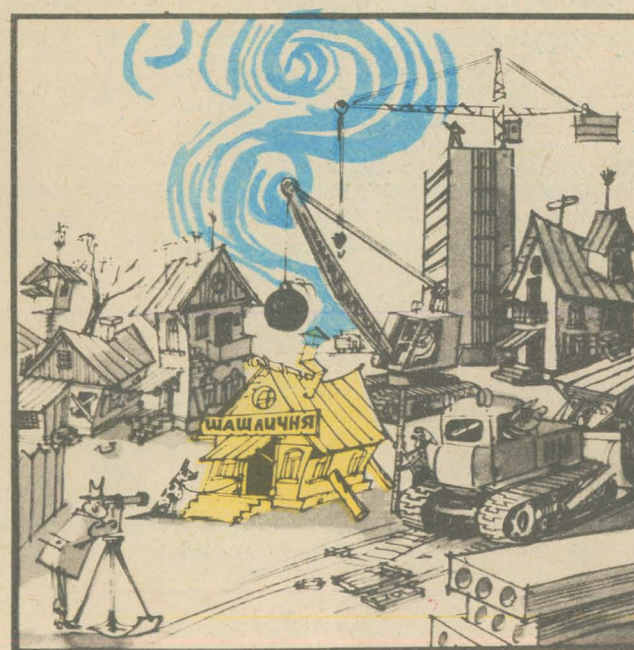
ВИВЧИВСЯ ПОТІМ

Бабуся свариться на онука.
— І коли вже ти, шибенику, вгомонішся. Ну, викапаний таточко... Той теж в дитинстві на голові ходив.
Онук: — А коли він, бабусю, навчився рачки повзати?
Повідомив І. ГАПОНЕНКО
з смт Веселе
Запорізької області.

ТИША І СПОКІЙ

— Татку, а що мали люди, коли ще не було винайдено телевізора?
— Тишу й спокій, мій хлопчику.
Повідомив А. ТАРАСЕНКО
з с. Черняхівки Яготинського району Київської області.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

Неприступний бастион.

Отсканіровано redaktor
для rutracker.org

Добридень, шановні телеглядачі! Сьогодні ми ведемо передачу з со-нячного Криму. Поспішаємо вас за-спокоїти: хоч картина, яку ви бачите на нашому екрані, — справді жалка, але людських жертв немає.

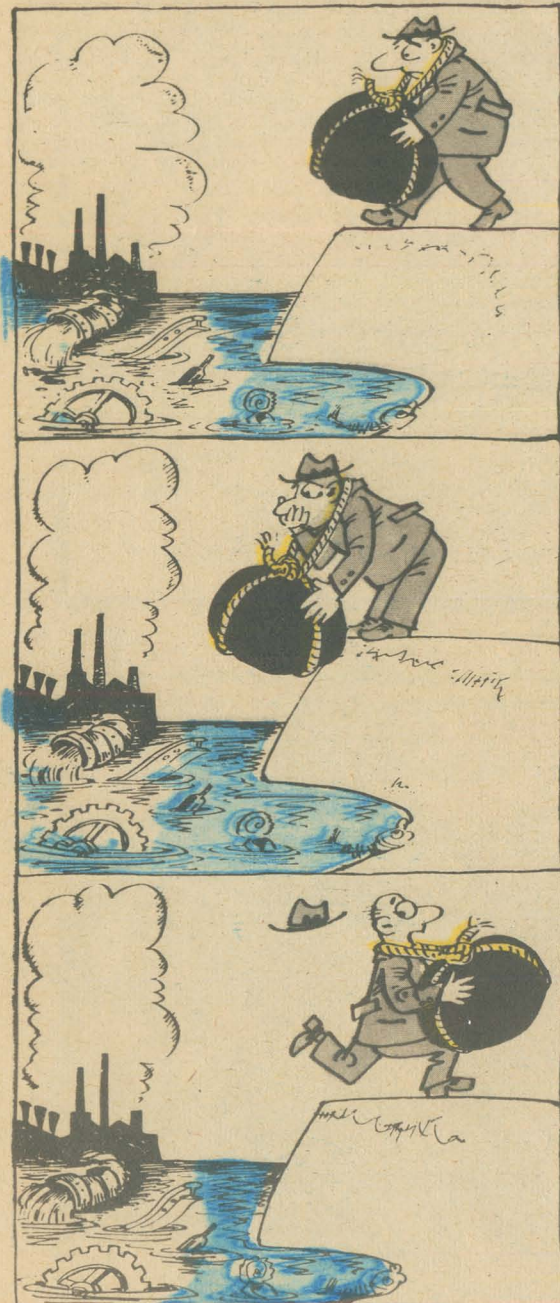
Вам, безперечно, кортить дізна-тися: яка ж страхотлива катастрофа збила до купи стільки потужних ма-шин? Мусимо вас розчарувати: ні-якої катастрофи не сталося. Те, що ви бачите, — тракторний парк Джан-койського будівельно-монтажного у-правління № 19. І, на думку його ке-рівників, нічого неморального тут немає: отак «зберігається» у них тех-ніка вже не один рік. Подібним же чином — просто неба, навалом —

складають тут і нову техніку — агре-гати, компресори, верстати тощо. Складають і тут же забувають про неї, переключачи увагу на інші тур-боти. На які саме — важко сказати. Проте точно встановлено, що — не про поліпшення умов праці та відпо-чинку робітників, бо в управлінні не-ма ні ідальні, ні побутової кімнати, і взагалі — жодного приміщення, яке б опалювалось, а ремонт техніки до-водиться робити надворі. Очевидно, керівництво управління має якісь ін-ші, важливіші клопоти, покриті гус-тим туманом суворой таємниці. Цей туман і заважає нам вести передачу далі. Отож — до побачення. До на-ступного телебачення!

НІ В ТИН, НІ В ВОРОТА

Фільми є: по кілька йдуть годин... Тема в них широким розворотом: В першій серії розказують про тин, В другій серії показують ворота. Володимир КРАСНОУТСЬКИЙ.

Мал. Ю. СЕВЕРІНА

Без слів.

ДРУЖЕ! Терче!

Ще 4 вересня 1979 року наша хмельницька мікобласна контора «Укратехобслуговування» звернулася до начальника вантажної служби управління Південно-Західної залізниці Є. А. Фур-мана з претензійним листом № 491, у якому про-сили повернути нам 190 карбованців за два по-нівечені кузови для «Запоріжців», що їх заліз-ниця везла із Запоріжжя, але цілими до Хмель-ницького не довезла. П'ять місяців суши-тов. Фурман голову над відповіддю, і зрештою повідомив, що «на основі 15 технічних умов» наша претензія «задоволенню не підлягає». Бо, виявляється, система кріплення кузовів була по-рушена, і вантажники їх «без участі залізничі».

Ми гадали, Перче, що за п'ять місяців мож-на було б уважніше вивчити документи, які ми приклали до свого листа. Ці документи, складені, між іншим, представниками залізничі, свідчать, що і система кріплення порушена не була, і пован-тажнені кузови так, як цього вимагається. Можна, тепер на них тов. Фурман зверне увагу. А якщо не він, то хтось із керівників Південно-Західної залізничі, котрі, на відміну від т. Фурмана, від-повідають за те, що підписують.

М.ЮЗВИШИН,
начальник контори.

Якщо ти зібрався в дорогу у чобітках львівської азуттєвої фірми «Прогрес», то обов'язково захо-пи з собою ще одну пару того взуття. Воно, можливо, не завадить.

Придбав я такі чобітки в середині січня і на-ступного дня в обнови поїхав до Києва на сесію на двадцять днів. Пройшов квартал по Хрещати-ку, чую — ноги мокрі. Подивився спереду — а воно обидва чобітки «істи просять», до самих каблуків повідклеювались. Довгенько блукав, по-ки в одній ремонтній майстерні змилувались і по-зашивали дратвою. І за роботу взяли 5 крб., за терміновість. Походив ще день — підшов ззаду почали відставати. Так і хляпав ними по Києву, по-ки й додому не прибув. Так мені й треба. Чому за-пасних не взяв!

Поставив «обнову» в куточку і тепер щодня милуюся нею. Дуже хотілося б, якби на свій ви-ріб, який коштує майже 29 крб., подивилися і бракороби з «Прогресу».

М. ПЕРЕВОЗНИЙ,
зав. сільгоспвідділом Котелевської
районної газети «Народна трибуна».

Полтавська область.

Страшно пере-НЕ В ГУСАКА...

«В більшості господарств району не викону-ються завдання по відбору ремонтних телічок, зводяться строки їх парування, що ставить під загрозу зрив виконання плану виробництва сви-нини в десятій п'ятиріччі».

(З королівської райгазети
«Нові горизонти» Чернігівської області).

«Самогон в кількості 20 л, вилучений у Петрі-ва В. В., в присутності свідків знищений шляхом виливання на землю».

При знищенні самогону скарг від присутніх не надійшло.

(3 протоколу).

«На суд з'явитись не можу, і думаю не цело-сообразно, щоб після суда я ще щось не учудив, а жінці дайте повний розвід, бо вона згідна жи-ти зі мною тільки в розведеному виді».

(3 пояснення до суду).

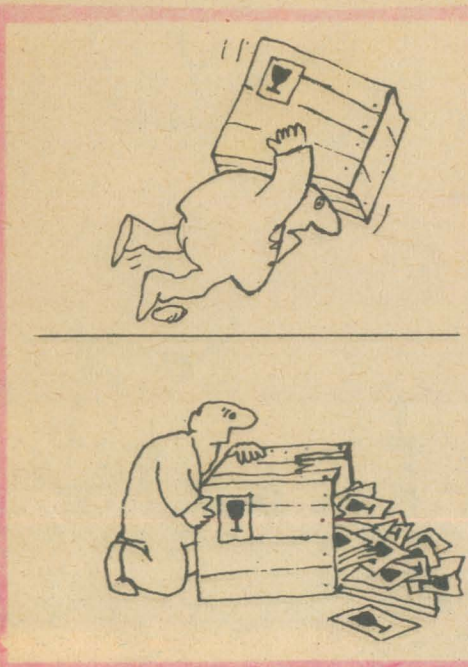
Повідав голова Калуського
міського народного суду.

Без слів.

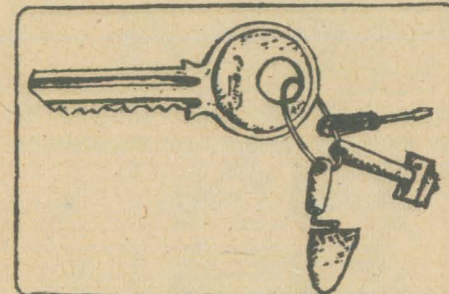
Без слів.

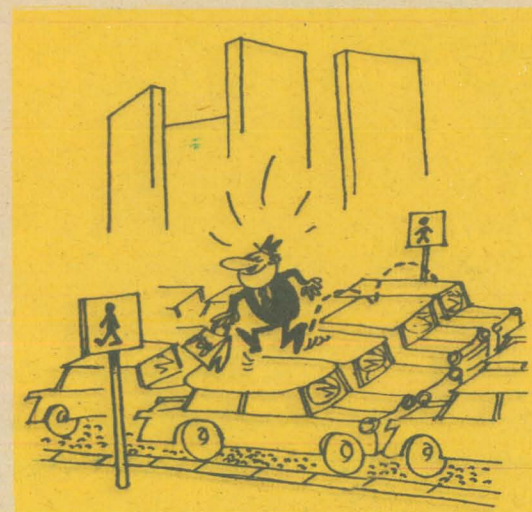
Без слів.

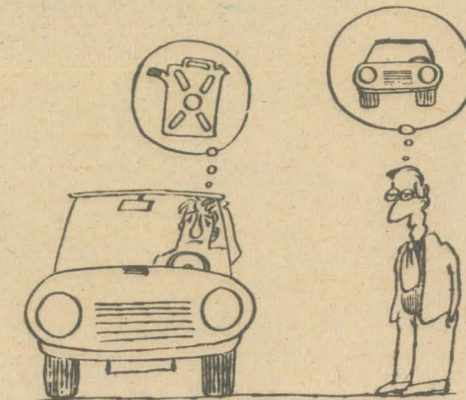
Малюнки з журналів: «ШПИЛЬ-КИ» — Варшава, «ОЯЛЕНШПІГЕЛЬ» — Берлін, «СТИРШЕЛ» — Софія, «ОСТЕН» — Скопје, «ФЛАКАРА» — Бухарест, «УРЗІКА» — Бухарест.

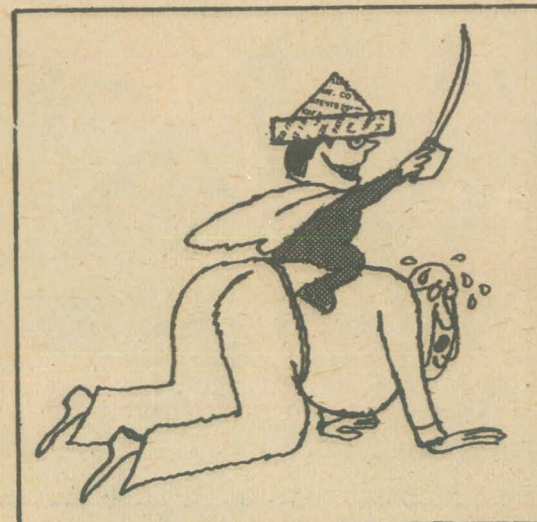
Ключ до нової квартири.

Без слів.

Що йому.

— А чи не міг би ти, синку, в ну-бники погратись?

★ «Чудеса в решеті» — так нази-валася замітка, вміщена у розділі «Виставка ширнотреба» (№ 23 жур-налу за минулий рік), у якій повідом-лося про те, що Хорольська фабри-ка господарів на Полтавщині випус-тила вісім тисяч з гаком решіт, в яких замість дірочок були великі дір-ки, полотно — з равними нитками, а дно випадало.

Після виступу Перця начальник Полтавського обласного виро-бничого управління В. С. Марокко повідомив, що замітку об-говорено на зборах колективу решіт-ного цеху і критику визнано спра-ведливою. Браковані решета на суму 9,8 тисяч карбованців відремонто-вано за рахунок винних. Адміністрація фабрики розробила і впроваджує за-ходи для поліпшення якості продук-ції.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У тому ж номері журналу, у за-мітці «Перемогла зрілість» писалося про те, як у селі Ширмівці Погреб-ищенського району працівники сіль-ради оселилися у приміщенні дитячого садка, а дітяхам довелося перебра-тись до маленької хатини.

Секретар виконкому Вінницької облради Г. М. Косанівський повідомив редакцію, що для дитсадка виділено в центрі села цегляний будинок з під-собними приміщеннями. Біля будинку обладнано ігровий майданчик та упорядковано територію.

★ Жителі села Стадниць Тетіївсько-го району пошарижилися редакції на

те, що в їхньому селі протягом кіль-кох місяців не працюють телефони, а працівники райвузла зв'язку лише обі-цянки дають налагодити телефонний зв'язок. Про це у «Перці» № 24 за 1979 рік було надруковано замітку.

Як повідомив начальник Київського обласного виробничо-технічного у-правління зв'язку В. Ф. Боярчук, нині лінію зв'язку повністю впорядковано, й усі телефони в селі Стадниць працю-ють нормально.

★ Про те, що голова Микола-Бал-анської сільради (Бобринецький рай-он) Науменко В. З. нечуйно ставив-ся до запитів одиосельців, зловживав

службовим становищем, повідомляло-ся у листі жителів цього села до Пер-ця.

Секретар виконкому Микоградсь-кої облради В. А. Долінник повідомив редакцію, що факти, вказані в листі, при перевірці підтвердилися. Рішен-ням сесії сільської Ради Науменко В. З. від обов'язків голови виконко-му звільнено.

★ Батьки учнів з села Крем'янки (Житомирщина) написали редакції про те, що їхніх дітей нерегулярно підвозять до школи в село Клянка.

Після втручання в цю справу Пер-ця голова Ємільчинського райвикон-кому В. П. Дейнена повідомив, що нині виділено автобус, який регулярно підвозить школярів до школи й звідти додому.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 7 (1073)
(на українському мові). Виходить двічі на місяць.
Издательство «Радянська Україна».

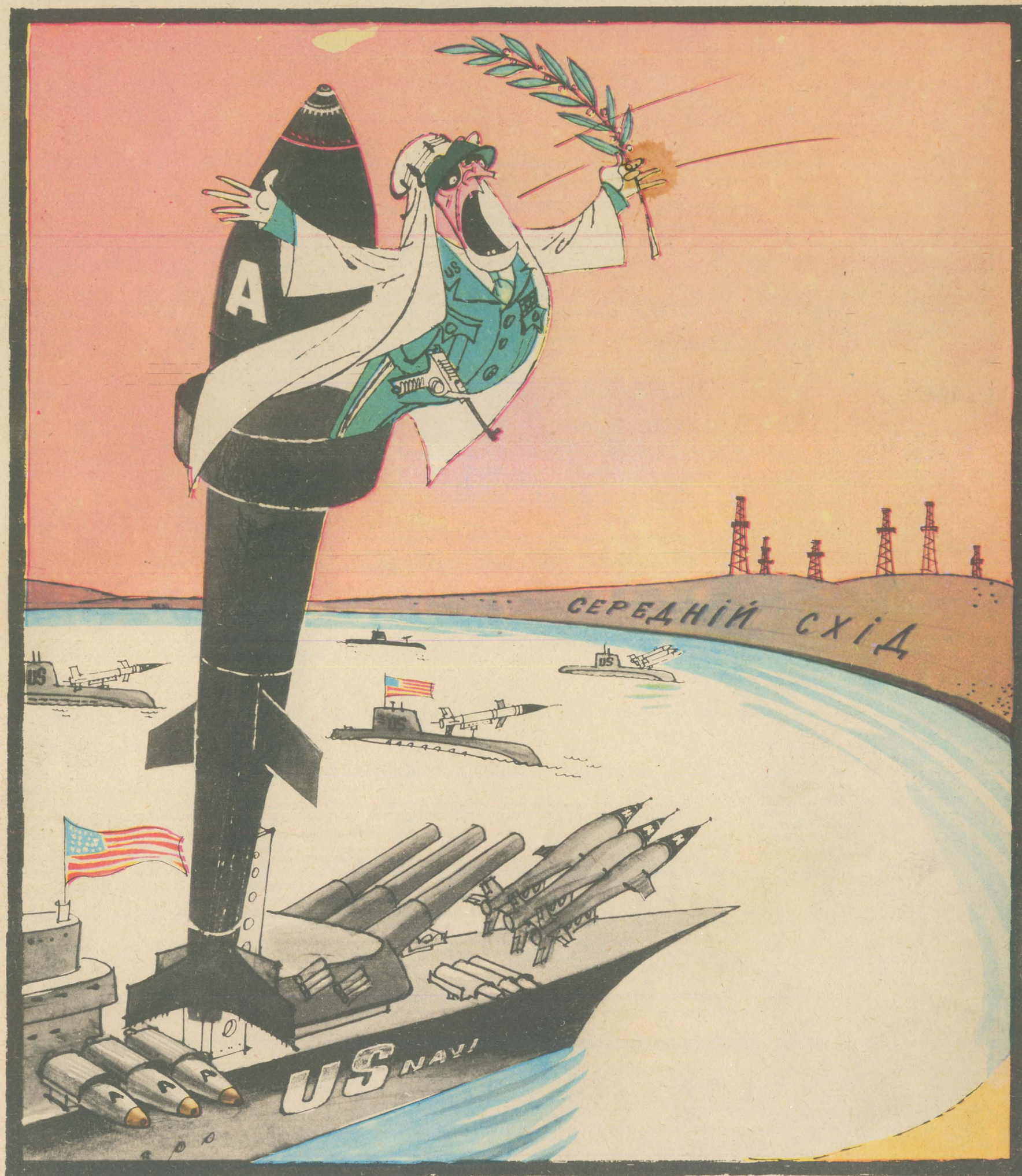
Здано до набору 03.03.80. Підписано до друку 18.03.80. ВФ 11309. Формат видання 70х108/8. Офсетний друк. Умовно-друж. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Зам. 01281. Тираж 3.280.000.

© Журнал «Перець», 1980 р. Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордену Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Державні американські діячі вдають із себе вірних друзів мусульман і широко рекламують свою відданість ісламові. А тим часом біля берегів мусульманських країн США сконцентрували величезний військово-морський флот, що готовий у першу-ліпшу мить напасти на ці країни. Так і хочеться сказати: «Мусульмани, браття, люблю з вас брать я».

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Отсканирован reduktor
для rutracker.org

Американський мулла і його мечеть.